

Sygn. akt VI P 470/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kryńska – Mozolewska

Ławnicy: Elżbieta Godlewska

Irena Sikorska

Protokolant: protokolant sądowy Ewa Kołodziejuk

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2021 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. Z.

przeciwko (...) P. A., (...) spółce jawnej z siedzibą w W.

o odszkodowanie, wynagrodzenie za pracę, diety z tytułu podróży służbowych, zmianę trybu rozwiązania umowy o pracę

orzeka:

1. zasądza na rzecz powoda M. Z. od pozwanej (...) P. A., (...) spółki jawnej z siedzibą w W. następujące kwoty:
 - a. 1.147,50 zł (jeden tysiąc sto czterdzieści siedem złotych 50/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 listopada 2017 roku do dnia zapłaty tytułem nienależnie potrąconego wynagrodzenia za pracę;
 - b. 3.000,00 zł (trzy tysiące złotych 00/100) tytułem diety za podróże służbowe w okresie od 29 września 2017 roku do 14 października 2017 roku;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza na rzecz pozwanej (...) P. A., (...) spółki jawnej z siedzibą w W. od powoda M. Z. kwotę 324,91 zł (trzysta dwadzieścia cztery złote 91/100) tytułem kosztów procesu;
4. nakazuje ściągnąć od pozwanej (...) P. A., (...) spółki jawnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwotę 279,22 zł (dwieście siedemdziesiąt dziewięć złotych 22/100) tytułem kosztów sądowych;
5. nadaje wyrokowi w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.500,00 zł (dwa tysiące pięćset złotych 00/100).

Irena Sikorska sędzia Małgorzata Kryńska – Mozolewska Elżbieta Godlewska

Sygn. akt VI P 470/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 listopada 2017 roku M. Z. wniósł o zasądzenie od P. A., (...) Spółki jawnej z siedzibą w W. solidarnie kwot: 7.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas określony, 1.147,50 zł (270 Euro) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zwrotu niezasadnego potrącenia z wynagrodzenia oraz 3.000 zł tytułem niewypłaconych powodowi diet za okres od 29 września 2017 roku do 14 października 2017 roku. Wniósł również o zmianę trybu dyscyplinarnego rozwiązania umowy o pracę na rozwiązanie umowy za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę w trybie art. 30 § 1 pkt 2 k.p.

W uzasadnieniu powód argumentował, że spożywał alkohol podczas przerwy w pracy zgodnie z obowiązującym harmonogramem czasu pracy, a pojazd był zabezpieczony na parkingu strzeżonym. Potrącenie z wynagrodzenia powoda 270 euro jest niezasadne, ponieważ powód otrzymał od pracodawcy polecenie aby zatankować minimalną ilość paliwa na terenie Niemiec aby starczyła na dojazd do Polski.

(pozew – k. 1-4)

W odpowiedzi na pozew pozwana spółka wносиła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana argumentowała, że w zakresie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia powód będąc pod wpływem alkoholu wdał się w awanturę i bójkę z innymi kierowcami przebywającymi w miejscu postoju samochodu. W trakcie bójki powód użył paralizatora. Incydent zakończył się interwencją policji, zabraniem kluczyków i zatrzymaniem powoda celem wytrzeźwienia. Zdarzenie spowodowało, że pozwana musiała zapewnić kierowcę zastępczego celem kontynuowania realizacji zlecenia. Konieczność wymiany załogi spowodowała szkodę w majątku pozwanej w kwocie 3.000 zł (m.in. konieczność dowiezienia kierowcy zastępczego busem). Ponadto wobec incydentu pozwana otrzymała czasowy zakaz postoju na parkingu L(...) we F.. Uniemożliwiło to realizację zleceń, przyjmowanie nowych oraz pogorszeniu uległy również relacje z L. oraz odbiorcą transportu realizowanego 13 października 2017 roku. Potrącenie kwoty 1.147,50 zł wynikało z konieczności zamówienia pomocy drogowej przez pozwaną, ponieważ powód spowodował zatrzymanie ciągnika siodłowego, którym kierował w skutek swojego niedbalstwa. Pozwana wskazała, że powód akceptując harmonogram wynagradzania i prawo do potrącenia należnej kwoty z diety wyraził zgodę na dokonywanie potrąceń w rozumieniu art. 91 § 1 k.p.

(odpowiedź na pozew – k. 16-25)

Ostatecznie powód sprecyzował, że żądania jego skierowane są przeciwko (...) Spółce jawnej P. A., P. H. z siedzibą w W. wraz z kosztami procesu. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa, wskazując, że kwestionuje roszczenia co do zasady, nie kwestionując ich wysokości.

(pismo z daty 22 listopada 2018 roku – k. 75-75v; stanowisko pełnomocnika pozwanej na rozprawie w dniu 23 listopada 2018 roku - k. 77v)

Sąd ustalił, co następuje:

Powód i pozwana spółka reprezentowana przez wspólników zawarli w dniu 1 czerwca 2016 roku umowę o pracę na czas określony od tego dnia do 31 maja 2018 roku. Powód został zatrudniony na stanowisku kierowcy w ruchu międzynarodowym samochodem powyżej 3,5 t, w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem miesięcznie 2.500 zł. Poza wynagrodzeniem zasadniczym powód miał otrzymywać diety z tytułu podróży służbowych w wysokości określonej przepisami prawa wg. Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 roku, a poza granicami kraju w wysokości 120 zł oraz 80 zł ryczałtu za nocleg. Wynagrodzenie za podróże służbowe było wypłacane po rozliczeniu się pracownika z karty drogowej tzn. przyjętych norm zużycia paliwa, wysokości ustalonych opłat, wzorcowym wypełnieniu karty drogowej wraz z wpisaniem rzeczywiście przejechanych kilometrów, stanu paliwa oraz poniesionych kosztów. W przypadku nieprawidłowego lub braku rozliczenia delegacji pracodawca

zastrzegł sobie prawo do potrącenia kwoty z diety pracownika. **(umowa o pracę wraz z harmonogramem wynagradzania – k. 8-8v; zaświadczenie – k. 46)**

Pozwany otrzymał wypełnioną kartę drogową nr (...) dla samochodu ciężarowego (...) którym kierował m.in. powód w okresie od 29 września 2017 roku (godz. wyjazdu 12.01) do 14 października 2017 roku (godz. powrotu 19.20). W tej karcie ujęte były trasy wyjazdów i przyjazdów za cały okres, przejechane kilometry oraz paliwo zatankowane. Dodatkowo wpisano dodatkowy koszt parkingu za kwotę 12 Euro.

(karta drogową – k. 35)

W dniu 12 października 2017 roku powód przebywał w podróży na terenie Niemiec, gdzie zatrzymał się na postój na parkingu L.(...) we F.. Za czas przerwy – pauzy powód otrzymywał wynagrodzenie.

W tym dniu doszło do bójki z udziałem powoda około godziny 18:55. W bójce brali udział R. D., G. D. oraz powód. Wszyscy kierowcy byli pod wpływem alkoholu, a powód miał 2 ponad dwa promile alkoholu. Na miejsce została wezwana policja niemiecka, która przesłuchała powoda, dwóch innych uczestników bójki, pracownika firmy (...) oraz pracownika ochrony zakładowej L.. Powód podszedł do kabiny pojazdu w którym siedzieli R. i G. D. i nastąpiła wymiana zdań, a następnie doszło do kłótni między powodem, a G. i R. D., w trakcie której powód zagroził użyciem paralizatora. Między uczestnikami doszło do szarpaniny, w wyniku której R. D. odepchnął powoda który upadł, a G. D. wyciągnął posiadaną miotłę znajdującą się w jego pojeździe i uderzał nią w paralizator aby uniemożliwić jego użycie. Powód upadł na ziemię. Pracownicy pracujący dla L.(...)przyszli i rozdzielili osoby biorące udział w bójce. Paralizator odebrano powodowi i przekazano patrolowi policji i zabezpieczono jako dowód rzeczowy. Badanie trzeźwości powoda około godziny 19.08 wykazało 2,07 promila. Powoda zabrano na komisariat policji. Klucze do pojazdu powoda zostały zatrzymane w dziale bezpieczeństwa zarządcy parkingu L..

O incydencie z udziałem powoda ochrona lotniska poinformowała pracodawcę. Pozwana spółka w związku z zagrożeniem zlecenia wykonywanego przez powoda ze względu na jego zatrzymanie pod wpływem alkoholu zleciła wyjazd busa z drugą załogą z W. do F., która kontynuowała zlecenie. Powód został obciążony kwotą 3.000 zł wynikającą z kosztów przejazdu busa z załogą.

Po zaistniałym zdarzeniu zarząd parkingu w mailach poinformował pozwaną spółkę, że nie do przyjęcia są dla nich sytuacje, w których przebywający na terenie parkingu pracownicy spożywają alkohol. Wskazano również, że nie są dopuszczalne żadne bójki na terenie parkingu i bez znaczenia pozostaje kto rozpoczął bójkę.

(wiadomości e-mail – k. 42-44; poświadczony protokołu policji niemieckiej – k. 248-258; zeznania świadka M. B. – k. 103-104; zeznania świadka D.M. k .104-105; zeznania świadka O. M. – k. 105; zeznania świadka G. D. – k. 112-113; zeznania powoda M. Z. – k. 283v-284; zeznania pozwanego A. P. – k. 284v-285)

Konsekwencją zdarzenia z dnia 12 października 2017 roku z udziałem powoda był zakaz parkowania samochodów pozwanej spółki na ternie L. (...) we F.. Skutkowało to tym, że pracownicy pozwanej musieli wykonywać dodatkowe kursy, szukać miejsca postoju. Powodowało to trudności organizacyjne, ponieważ pracownicy pozwanej spółki nie mogli parkować na ternie L.(...) we F. oczekując na załadunek. Musieli czekać na oddalonym parkingu.

(zeznania świadka M. B. – k. 103-104; zeznania świadka O. M. – k. 105; zeznania świadka B. K. – k. 106; zeznania powoda M. Z. – k. 283v-284; zeznania pozwanego A. P. – k. 284v-285)

W dniu 27 października 2017 roku pozwana spółka przelała na rachunek bankowy powoda kwotę 410 zł z opisem „diety od 29-09 do 14-10-2017 minus 3000 tys.” Potrącenie kwoty 3.000 zł z wynagrodzenia powoda wynikało z konieczności przejazdu busa z załogą na dzień 13 października 2017 roku celem wymiany załogi, aby można było kontynuować realizację zlecenia - uprzednio realizowanego przez powoda.

(potwierdzenie przelewu – k.10; zeznania powoda M. Z. – k. 283v-284; zeznania pozwanego A. P. – k. 284v)

Powód posiadał do dyspozycji karty płatnicze pozwanej, których używał przy zakupie paliwa.

W czerwcu 2017 roku powód kierując ciągnikiem siodłowym zaniechał wiania paliwa do pojazdu, co spowodowało, że w wyniku przechylenia się zbiornika paliwa w trakcie jazdy pod górę, samochód zgasł. Spowodowało to konieczność przyjazdu pomocy drogowej i zatankowania paliwa do samochodu. Za usługę pomocy powód zapłacił 270 Euro. Taka też kwota została potrącona bez zgody powoda z jego wynagrodzenia.

(zeznania świadka D. M. – k. 105; zeznania powoda M. Z. – k. 283v-284; zeznania pozwanego A. P. – k. 284v-285)

Pismem z dnia 13 października 2017 roku pozwana spółka rozwiązała z powodem umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 k.p. wskazując jako przyczynę wielokrotne nadużywanie alkoholu w godzinach pracy. Dla potwierdzenia argumentu podano, że miała miejsce interwencja policji w dniu 12 października 2017 roku w trakcie której odnotowano 2,3 promila alkoholu. W związku z zaistniałą sytuacją policja odebrała kluczyki do pojazdu przez co firma (...) poniosła straty w związku z brakiem możliwości realizacji zlecenia narzuconego przez kontrahenta i dalszej współpracy z kontrahentem.

Dodatkowo wskazano, że powód został obciążony kosztami, które spółka musiała ponieść z związku z koniecznością wymiany załogi w samochodzie o nr rej. (...) 2RM2 w dniu 13 października 2017 roku w celu prawidłowego wykonania frachtu dla kontrahenta. **(rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia – k. 9)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym dokumentacji z postępowania sygn. report nbr. MB (...) prowadzonego przez 19 Departament Policji we F. która została przetłumaczona z języka niemieckiego na język polski przez tłumacza przysięgłego.

Sąd nie oprął się na zeznaniach świadka T. P. ponieważ nie miał on wiedzy na temat zdarzeń z udziałem powoda w dniach 12 i 13 października 2017 roku. Zeznaniami świadków M. B., D. M., O. M. oraz B. K. Sąd dał wiarę w całości jako spójnym, logicznym oraz uzupełniającym się.

Zeznaniom powoda M. Z. Sąd dał wiarę w części. Niewiarygodna była przedstawiona przez powoda wersja zdarzenia z dnia 12 października 2017 roku, co do której zeznał, że używał latarki z paralizatorem o małej mocy, że nie podchodził do pojazdu D. kiedy oni siedzieli w środku, a także, że paralizator wydawał tylko dźwięki. Zeznania powoda pozostają w sprzeczności z materiałem dowodowym w postaci dokumentacji zgromadzonej w aktach, a uprzednio sporządzonej przez policję niemiecką, a także zeznaniom świadków którym sąd dał wiarę. W pozostałym zakresie zeznania powoda były wiarygodne. Zeznaniami pozwanego A. P. Sąd dał wiarę w całości tj. odnośnie okoliczności zdarzenia z 12 października 2017 roku, konieczności zapewnienia wymiany załogi ciągnika siodłowego, konsekwencji po zdarzeniu z udziałem powoda w postaci zakazu postoju pojazdów pozwanej na L.(...) oraz potrącenia należności 3.000 zł z wynagrodzenia powoda. Ponadto Sąd dał wiarę zeznaniom w zakresie, że powód nie wyrażał zgody na potrącanie kwoty 270 Euro z jego wynagrodzenia (diet).

Sąd pominął w trybie art. 235² § 1 pkt 5 dowód z przesłuchania świadka Z. K. mając na względzie, że zmierzał on jedynie do przedłużenia postępowania. W ocenie Sądu ze względu na wiedzę powoda o danych świadka, faktach na jakie miał świadek zeznawać oraz tym, że powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika taki wniosek powinien zostać zgłoszony wcześniej, a nadto wszystkie okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione na podstawie innych dowodów.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania Sądu w tej sprawie były trzy roszczenia: o odszkodowanie za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę w kwocie 7.500 zł, o zwrot nienależnie potrąconego wynagrodzenia w kwocie 1.147,50 zł oraz o niewypłacone diety za okres od 29 września 2017 roku do 14 listopada 2017 roku w kwocie 3.000 zł.

Powód żądał odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Zgodnie z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Zgodnie z art. 56 § 1 k.p. pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy. Natomiast zgodnie z art. 58 k.p. odszkodowanie, o którym mowa w art. 56, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. W przypadku rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas określony odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za okres wypowiedzenia.

Pozwany jako przyczynę rozwiązania z powodem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia wskazał na wielokrotne nadużywanie alkoholu w godzinach pracy. Dla potwierdzenia argumentu podano, że miała miejsce interwencja policji w dniu 12 października 2017 roku w trakcie której stwierdzono u powoda 2,3 promila alkoholu. W związku z zaistniałą sytuacją policja odebrała kluczyki do pojazdu kierowanego przez powoda przez co firma (...) poniosła straty w związku z brakiem możliwości realizacji zlecenia narzuconego przez kontrahenta i dalszej współpracy z kontrahentem.

Powód zaś argumentował, że spożywał alkohol w czasie 45 godzinnej przerwy, a także nie doszło do żadnych strat z powodu niemożności realizowania zlecenia.

Niewątpliwie w przypadku ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków przez pracownika, pracodawca stosując tryb z art. 52 k.p musi mieć na względzie charakter naruszenia. Orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje (wyrok SN z 21.07.1999 r., I PKN 169/99, OSNAPiUS 2000/20, poz. 746) że do spełnienia tego warunku niezbędny jest znaczny stopień winy pracownika (wina umyślna lub rażąco niedbalstwo). O istnieniu tej winy wnioskuje się na podstawie całokształtu okoliczności związanych z zachowaniem pracownika. Jak trafnie przyjął SN w wyroku z 19.08.1999 r., I PKN 188/99, OSNAPiUS 2000/22, poz. 818, w razie rozwiązania umowy z tej przyczyny ocena rodzaju i stopnia winy pracownika powinna być dokonana w stosunku do naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, jak i z uwzględnieniem zagrożenia lub naruszenia interesów pracodawcy. Każdorazowo w swych następstwach powinno to skutkować co najmniej poważnym zagrożeniem interesów – zarówno majątkowych, jak i niemajątkowych – pracodawcy. Konsekwencją bezprawnego i zawinionego zachowania pracownika nie musi być rzeczywista szkoda albo utrata spodziewanych korzyści. Wystarczy, że na tle obiektywnie istniejących okoliczności zaistniało potencjalne, choć skonkretyzowane zagrożenie dla niezakłóconego funkcjonowania pracodawcy. W ocenie sądu w przypadku kierowcy transportu międzynarodowego, naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych może wynikać już z samego faktu spożywania alkoholu w czasie gdy kierowca powinien go wykorzystać na regenerację sił przed dalszą podróżą. W ocenie sądu w niniejszej sprawie istnieje bowiem funkcjonalna więź pomiędzy spożyciem alkoholu przez pracownika, a naruszeniem interesu pracodawcy.

Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców do czasu pracy kierowcy nie wlicza się dobowego nieprzerwanego odpoczynku. Nie mniej jednak powód był w trasie i wykonywał zlecenie w imieniu pracodawcy. Spożywanie alkoholu w czasie przerwy w kierowaniu samochodem ma niewątpliwie wpływ na zdolności psychofizyczne kierowcy, zważywszy że powód jeździł na trasach międzynarodowych. Oznacza to, że niezależnie od tego czy powód miał przerwę w trasie czy też nie, powinien być cały czas trzeźwy. Dodatkowo powód wdał się w bójkę, przez co naruszył wynikający z art. 100 § 2 pkt 6 kp obowiązek przestrzegania zasad współzycia społecznego w zakładzie pracy który obejmuje również powstrzymywanie się poza miejscem pracy od takich zachowań, które wywołują lub potęgują wzajemnie negatywny stosunek współpracowników i konflikty, napięcia oraz zagrożenia spokoju w środowisku pracy. Obowiązek przestrzegania zasad współzycia społecznego ciąży na pracowniku nie tylko w czasie wykonywania pracy i w miejscu pracy, ale także w innym czasie i miejscu, gdy jego zachowania pozostają

w sferze stosunku pracy lub gdy ściśle są z nią związane. Spożywanie bowiem alkoholu i następnie uczestnictwo w awanturze i bójce spowodowało, że została wezwana niemiecka policja która następnie zatrzymała powoda i zabezpieczyła używany przez niego w trakcie awantury paralizator, którym groził innym współpracownikom. Naganne zachowanie powoda naruszyło interesy pracodawcy ponieważ L.(...) zakazała postoju pojazdom pozwanej spółki na terenie lotniska w oczekiwaniu na załadunek. Spowodowało to zagrożenie interesów pracodawcy wynikające z konieczności poszukiwania innego parkingu, a także dojazdu na lotnisko celem załadunku, co wydłużyło czas pracy. Wcześniej kierowcy mogli czekać na załadunek na lotnisku.

Z ustaleń Sądu dokonanych na podstawie korespondencji mailowej wynika, że współpraca pozwanej z (...) układała się dobrze, do momentu awantury z udziałem powoda, co doprowadziło do wstrzymania możliwości postoju pojazdów pozwanej oraz naraziło pracodawcę na utratę jego dobrego wizerunku.

Z maili wysyłanych przez obsługę lotniska L. wynika, że na terenie lotniska i cargo nie można było spożywać alkoholu, przez co powód dodatkowo naruszył zasady panujące na lotnisku.

Reasumując - wskazana w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę przyczyna jest rzeczywista, a także mogła ze względu na ciężar naruszeń stanowić uzasadnienie do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Z powyższych powodów powództwo o odszkodowanie zostało oddalone, jako bezzasadne.

Odnosząc się do potrąconej z wynagrodzenia powoda kwoty 1.147,50 zł to pozwany nie kwestionował tej okoliczności, ponadto zostało to przyznane przez pozwanego na rozprawie, Bezsporne jest, że potrącenie wynikało z kosztów poniesionych przez pozwaną w związku z tym, że powodowi zabrakło paliwa na trasie w Niemczech i konieczne było uzupełnienie paliwa. Jakkolwiek taki fakt miał miejsce to nie uprawniało to pracodawcy do dokonania potrąceń. Zgodnie bowiem z art. 87 § 1 k.p. z wynagrodzenia za pracę - po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne, zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz wpłat dokonywanych do pracowniczego planu kapitałowego, w rozumieniu ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz. U. poz. 2215, z 2019 r. poz. 1074 i 1572 oraz z 2020 r. poz. 568), jeżeli pracownik nie zrezygnował z ich dokonywania - podlegają potrąceniu tylko następujące należności:

- 1) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych;
- 2) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne;
- 3) zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi;
- 4) kary pieniężne przewidziane w art. 108.

Natomiast zgodnie z art. 91 § 1 k.p. należności inne niż wymienione w art. 87 § 1 i 7 mogą być potrącane z wynagrodzenia pracownika tylko za jego zgodą wyrażoną na piśmie.

Z ustaleń Sądu dokonanych na podstawie akt sprawy nie wynika, że powód wyraził zgodę na potrącenie kwoty 1.147,50 zł z jego wynagrodzenia. Niezależnie więc od tego czy szkoda w majątku pozwanej spółki wynikała z działania powoda, niezależnie od zawinienia czy rażącego niedbalstwa to strona pozwana nie miała prawa potrącić z jego wynagrodzenia kwoty tytułem naprawienia szkody wywołanej brakiem paliwa i koniecznością skorzystania z pomocy. Potrącenie tej kwoty nie może być również kwalifikowane jako potrącenie z wynagrodzenia kary pieniężnej w rozumieniu art. 108 k.p. ponieważ powód nie został ukarany karą porządkową. Skoro pracodawca bez podstawy prawnej potrącił powodowi z wynagrodzenia za pracę za czerwiec 2017 roku kwotę 1.147,50 zł (równowartość 270 Euro) to taką kwotę Sąd zasądził na rzecz powoda od strony pozwanej. W kwestii odsetek ustawowych Sąd uwzględnił w całości żądanie mając na względzie, że termin wypłaty wynagrodzenia za czerwiec 2017 roku przypadał na 10 lipca 2017 roku w braku odmiennych umownych ustaleń innych niż wynikające z Kodeksu Pracy, to powód mógł żądać odsetek od daty wniesienia pozwu czyli 3 listopada 2017 roku.

Odnośnie roszczenia zasądzenia kwoty 3.000 zł tytułem niewypłaconych diet za okres od 29 września 2017 roku do 14 października 2017 roku Sąd zważył, że również podlegało ono uwzględnieniu w całości. Z ustaleń Sądu wynika, że kwota ta nie została przekazana powodowi przelewem w dniu 27 października 2017 roku, ponieważ pozwana spółka argumentowała to koniecznością pokrycia wydatków będących skutkiem zachowania powoda na lotnisku z koniecznością dotarcia nowej załogi ciągnika siodłowego z W. do F.. Bezsporne jest, że diety stanowiły składnik wynagrodzenia powoda i powinny być wypłacone najpóźniej do dnia dziesiątego każdego miesiąca za miesiąc poprzedni. Wysokość tej kwoty była bezsporna. W toku procesu ustalono - na podstawie zeznań powoda, współnika pozwanego A. P. oraz przelewu, że pozwana spółka pomniejszyła wypłatę diet za okres od 29 września do 14 października 2017 roku o kwotę 3.000 zł. Wbrew temu co pozwana twierdziła, powód nie wyraził podpisując harmonogram wynagradzania, że zgadza się na dokonywanie potrąceń z należnych mu diet. Z zapisu w harmonogramie wynika, że potrącenie z diet może mieć miejsce tylko w przypadku nieprawidłowego rozliczenia lub braku rozliczenia delegacji, przy czym potrącenie jest zastrzeżone dla danej należnej dla pracownika kwoty. Niewypłacenie kwoty 3.000 zł tytułem diet za wyżej wymieniony okres nie zostały dokonane zgodnie z prawem tj art. z art. 91 § 1 k.p. i art. 87 kp. Powód nie wyraził zgodne na piśmie na potrącenie kwoty 3.000 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził tą kwotę na rzecz powoda od strony pozwanej w punkcie pierwszym, podpunkcie b wyroku.

Odnośnie roszczenia określonego przez powoda, jako zmiana trybu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na oświadczenie pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę Sąd wskazuje na jego bezzasadność. Po pierwsze ustalenie czy rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia było uzasadnione, a tym samym został zastosowany prawidłowy tryb zostało rozstrzygnięte przy roszczeniu o odszkodowaniu. Po wtóre żaden przepis prawa nie upoważnia Sądu do wydawania w imieniu pracodawcy oświadczenia woli o zmianie trybu rozwiązania umowy o pracę. Sąd oprócz badania zgodności z prawem zasadności oświadczenia nie może zmienić oświadczenia, które złożył pracodawca.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd miał na względzie, że zasadnym jest zastosowanie reguły z art. 100 k.p.c. odnośnie stosunkowego rozdzielenia kosztów ze względu na dochodzone roszczenia i to w jakim stosunku strony wygrały co do różnych rodzajowo roszczeń. W pierwszej kolejności Sąd zważył, że roszczenia o odszkodowanie i wynagrodzenie oraz diety to roszczenia majątkowe, więc konieczne jest policzenie stosunku w jakim powód wygrał co do roszczeń majątkowych (o odszkodowanie, wynagrodzenie i diety łącznie). Powód wygrał w 35,61% (4.147,50 zł : 11.647,50 zł), a przegrał w 64,39%.

Na koszty podlegające wzajemnemu rozdzieleniu składają się: koszty, które strona pozwana poniosła:

- 699,91 zł jako 64,39 % z kwoty 1.086,98 zł (wynagrodzenie tłumacza),
- 180 zł jako koszty zastępstwa procesowego na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1779), w zakresie roszczenia o odszkodowanie,
- 120 zł jako koszty zastępstwa procesowego na podstawie § 9 ust 1 pkt 3 wyżej przywołanego rozporządzenia, w zakresie roszczenia o zmianę trybu rozwiązania umowy o pracę.

Koszty poniesione przez powoda co do roszczeń co do których on wygrał, kształtują się następująco:

- 675,00 zł jako koszty zastępstwa procesowego na podstawie § 2 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 wyżej przywołanego rozporządzenia, w zakresie roszczeń majątkowych o wynagrodzenie i diety, czyli co do kwoty łącznie 4.147.50 zł.

Reasumując pozwana poniosła koszty procesu w kwocie łącznie 999,61 zł (699,91 zł + 180 zł + 120 zł), a powód 675 zł. Wobec czego powód musi zapłacić pozwanej różnicę tych kwot czyli 324,91 zł (999,91 zł – 675 zł). Taką też kwotę Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej jak w punkcie 3 sentencji wyroku.

Odnośnie kosztów sądowych Sąd miał na względzie, że należy zastosować regułę zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazując pobranie opłaty od pozwu w kwocie równej 5% zasądzonego

roszczenia z punktu 1 wyroku czyli 208,00 zł ($4.147,50 \text{ zł} \times 5\% = 208,00 \text{ zł}$ po zaokrągleniu w górę do pełnego złotego). Ponadto w toku postępowania zostały poniesione przez Sąd tymczasowo wydatki ze Skarbu Państwa na koszty dojazdu świadka, wobec czego należało nakazać pobranie od pozwanej 71,22 zł jako 35,61 % z kwoty 200 zł ($200 \text{ zł} \times 35,61 \%$) mając na względzie to w jakim zakresie pozwana przegrała. Łącznie należało nakazać pobranie od pozwanego kwoty 279,22 zł o czym orzeczono jak w punkcie 4 sentencji wyroku.

Sąd ponadto nadał rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi w zakresie punktu 1 do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda zgodnie z przedłożonym zaświadczeniem na podstawie art. 477² § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)